

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/90/2024
Identifikačné číslo spisu:	2318204066
Dátum vydania rozhodnutia:	22.10.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Klenková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:2318204066.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Slovenská sporiteľňa, a.s., Bratislava, Tomášikova 48, IČO: 00 151 653, zastúpenej spoločnosťou Roman Kvasnica a partneri s.r.o., Piešťany, Žilinská cesta 130, IČO: 36 866 598, proti žalovaným 1/ V. M., narodenému X. Q. XXXX, Š.P., V. T.. Š. XXX/XX, 2/ V. M., narodenej XX. V. XXXX, Š., V. T.. Š. XXX/XX, 3/ V. F., narodenej X. V. XXXX, Š., V. T.. Š.C. XXX/XX, zastúpených spoločnosťou RIEDL advokátska kancelária s. r. o., Prešov, Slovenská 46, IČO: 54 359 490, o 79.039,51 eura s prísl., vedenom na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 30Csp/79/2018, o dovolaní žalovaných 1/ až 3/ proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 31. augusta 2023 sp. zn. 32CoCsp/8/2023, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Trnave z 31. augusta 2023 sp. zn. 32CoCsp/8/2023 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d Ľ a š i e k o n a n i e.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Galanta (ďalej len „súd prvej inštancie“) v poradí druhým rozsudkom č. k. 30Csp/79/2018-540 z 19. januára 2023, zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala zaplatenia 79.039,51 eura s príslušenstvom; žalovaným 1/ až 3/ priznal nárok na náhradu trov konania prvej inštancie a odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Opravným uznesením č. k. 30Csp/79/2018-561 zo 17. februára 2023 súd prvej inštancie opravil nesprávnu formuláciu výroku o trovách konania pri vyhlásení rozsudku.

1.1. Právne vec posúdil v súlade s ustanoveniami § 52 ods. 1, 3 a 4, § 53 ods. 1 a 2, ods. 5 a 8, § 54 ods. 1 a 2, § 565, § 100 ods. 1, § 101 a § 103 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“). Na základe výsledkov vykonaného dokazovania ustálil, že žalobkyňa sa v spore domáhala uloženia povinnosti žalovaným 1/ až 3/ spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni sumu 79.039,51 eura s príslušenstvom z titulu vrátenia poskytnutého úveru V. F., zomrelému dňa XX. Y. XXXX a žalovaným 1/ až 3/ ako dlžníkom na základe zmluvy o hypotekárnom úvere č. 0285798318 z 2. marca 2009 vo výške 81.000 eur, určenom na kúpu bytu pri dojednanej fixnej úrokovej sadzbe 1 rok, úroku vo výške 5,80 % ročne v deň uzatvorenia zmluvy, s dojednaným počtom splátok 358 vo výške 388,08 eura so splatnosťou k 20. dňu v kalendárnom mesiaci, so splatnosťou

prvej splátky dňa 20. apríla 2009 a termínu konečnej splatnosti dňa 20. januára 2039. Súd prvej inštancie posúdil právny vzťah ako vzťah spotrebiteľský s poukazom na ustanovenie § 52 Občianskeho zákonníka s konštatovaním, že spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať neprijateľnú podmienku, teda ustanovenie, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a to pod sankciou absolútnej neplatnosti takejto podmienky. Zároveň zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa (§ 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Považoval za preukázané, že žalobkyňa na základe dohody zmluvných strán o práve žalobkyne žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky výzvou zo 6. februára 2015, vyzvala žalovaných 1/ až 3/ na zaplatenie sumy 5.527,44 eura, pričom ich zároveň upozornila na možnosť vyhlásiť mimoriadnu splatnosť v prípade nezaplatenia dlžnej sumy. Keďže žalovaní 1/ až 3/ dlžnú pohľadávku v určenej lehote neuhradili, listom z 11. mája 2015 im žalobkyňa oznámila, že vyhlásila mimoriadnu splatnosť k 7. máju 2015 spolu s výzvou na úhradu sumy 87.322,83 eura v lehote 15 dní od doručenia. Z výpisu z úverového účtu bolo zrejmé, že žalovaní od splátky splatnej dňa 20. júla 2014 už nezrealizovali žiadnu platbu. K vyhláseniu mimoriadnej splatnosti došlo v súlade so zmluvnými podmienkami dojednanými stranami sporu, ktoré bolo žalovaným 1/ až 3/ oznámené zákonným spôsobom. Keďže žalobkyňa riadne doručila upozornenie podľa § 53 ods. 8 Občianskeho zákonníka a na to nadväzujúce zosplatnenie, účinne tým vyvolala následky predpokladané ustanovením § 565 Občianskeho zákonníka. Z výpisu z úveru bolo nepochybné, že žalovaní 1/ až 3/ ako prvú nezaplatili splátku splatnú dňa 20. augusta 2014, ani ďalšie splátky splatné 20. septembra 2014, 20. októbra 2014, 20. novembra 2014, 20. decembra 2014 a 20. januára 2015. Žalobkyňa celý dlh zosplatnila listom z 11. mája 2015, keď výzvou zo 6. februára 2015 vyzvala žalovaných 1/ až 3/ na zaplatenie dlžnej sumy s poukazom na ich omeškanie so zaplatením mesačných splátok. Vzhľadom na list z 11. mája 2015, tak k zosplatneniu mohlo dôjsť v dôsledku omeškania so splátkou splatnou dňa 20. januára 2015, keďže od jej splatnosti do 11. mája 2015 uplynuli viac ako tri mesiace. Súd prvej inštancie preto považoval za nepochybné kumulatívne splnenie oboch podmienok, ktoré predpokladá ustanovenie § 53 ods. 8 Občianskeho zákonníka pre platné zosplatnenie spotrebiteľského úveru, a to s poukazom na splatnosť prvej nesplatennej splátky, splatnej dňa 20. januára 2015, pre ktorú sa dostali žalovaní do omeškania, s poukazom na dodržanie aspoň 15-dňovej lehoty na upozornenie spotrebiteľa zo strany dodávateľa výzvou zo 6. februára 2015 a uplynutím viac ako 3 mesiacov pre možné uplatnenie práva dodávateľa na vyhlásenie okamžitej splatnosti úveru listom z 11. mája 2015.

1.2. Citujúc právny záver vyplývajúci z rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 26CoCsp/7/2021, podľa ktorého pri spotrebiteľských zmluvách je ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1. júla 2011 lex specialis k ustanoveniu § 565 Občianskeho zákonníka, veriteľ môže zosplatniť celý dlh až po trojmesačnom omeškaní s niektorou splátkou, pričom nie je rozhodujúce, že medzitým už nastali ďalšie splatnosti. Toto oprávnenie je právom veriteľa, nie jeho povinnosťou, zákon ho nevedie k tomu, aby dlžníka čo najskôr pripravil o výhodu splátok, ale len stanovuje podmienky, kedy je takéto právo možné využiť. Ak veriteľ toto právo neuplatní pri konkrétnej splátke, zaniká mu len vo vzťahu k nej, ale opätovne mu vzniká pri ďalšej splátke, ak je dlžník aj s ňou v trojmesačnom omeškaní. Naopak, ak ďalšie omeškanie nenastane, veriteľ už právo na zosplatnenie využiť nemôže. K uvedenému záveru súd prvej inštancie uviedol, že tieto nemajú žiaden vplyv na plynutie premlčania. Zdôraznil, že ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka sa totiž nijako nenovelizovalo ustanovenie § 103 Občianskeho zákonníka, preto aj v prípade spotrebiteľských zmlúv platí, že premlčacia doba začína plynúť od zročnosti splátky, kvôli ktorej sa predčasné splatenie žiada, nie od okamihu využitia práva žiadať splatenie celého úveru. Následne dôvodil, že ak ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka umožňuje predčasné splatenie uplatniť až po trojmesačnom omeškaní s niektorou splátkou, je práve táto splátka tou splátkou, pre nesplnenie ktorej sa stane zročným celý dlh v zmysle § 103 Občianskeho zákonníka. Preto od zročnosti tejto splátky, a nie až uplynutím troch mesiacov, resp. zosplatnením plynie premlčacia doba v zmysle tohto ustanovenia. Pri posudzovaní začiatku plynutia premlčacej doby je teda potrebné zistiť, s ktorou konkrétnou splátkou bol dlžník v čase vykonania tohto práva zo strany veriteľa v omeškaní práve tri mesiace (nie dlhšie) a od jej zročnosti potom plynie premlčacia doba zvyšku dlhu podľa § 103 Občianskeho zákonníka. Toto ustanovenie je totiž vo svojej podstate lex specialis k všeobecnému ustanoveniu § 101 Občianskeho zákonníka, ktoré viaže začiatok plynutia premlčacej doby v podstate na okamih splatnosti. Naopak, ustanovenie § 103 Občianskeho zákonníka

viaže podobne ako napr. § 106 alebo § 107 Občianskeho zákonníka, začiatok plynutia premľacej doby na okamih, kedy nastala právna skutočnosť, ktorá zakladá právo domáhať sa určitého plnenia teda domáhať sa splatnosti celého dlhu. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie zotrval na právnom názore vyslovenom v jeho skoršom rozsudku, v zmysle ktorého, ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh, začne plynúť premľacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky, nie od splatnosti celého dlhu. V danom prípade premľacia doba začala plynúť práve odo dňa nasledujúceho po splatnosti uvedenej splátky, teda od 21. januára 2015 a uplynula by 22. januára 2018, keďže 21. januára 2018 bola nedeľa. Pokiaľ žalobkyňa právo na zaplatenie zosplatneného dlhu žalovaných zo zmluvy uplatnila až žalobou podanou na súde dňa 3. mája 2018, uplatnený nárok súd prvej inštancie považoval za premľaný, preto žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 396 ods. 1 a 3 v spojení s § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) v poradí druhým rozsudkom z 31. augusta 2023 sp. zn. 32CoCsp/8/2023 zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že uložil žalovaným 1/ až 3/ povinnosť zaplatiť žalobkyni 103.456,93 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 79.039,51 eura od 18. apríla 2018 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká povinnosť v rozsahu tohto plnenia ostatným zo žalovaných; žalobkyni priznal voči žalovaným 1/ až 3/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

2.1. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že zmluvné strany sa dohodli, že žalobkyňa môže žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky a tento nárok si môže uplatniť najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornila žalovaných v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva, ktoré dojednanie je súladné so zákonom, a tak nespôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, ako aj sa nejedná o neprijateľnú zmluvnú podmienku. V tejto súvislosti odvolací súd dodal, že aj z konania samotnej žalobkyne napokon vyplynulo, že pri uplatnení práva postupovala v súlade s ich dohodou o strate výhody splátok a v súlade s ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, keď si právo, úver zosplatniť predčasne, skutočne reálne aj uplatnila po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, pričom vopred upozornila spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Uvedený záver sporové strany v konaní nerozporovali.

2.2. K námietke žalobkyne o nesprávnom právnom posúdení veci, spočívajúcom v nesprávnej aplikácii ustanovení § 101, § 103, § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, odvolací súd uviedol, že pre rozhodnutie vo veci bolo podstatným, kedy začala plynúť premľacia doba žalobkyne uplatnených práv a či žalobkyni nemožno uplatnené práva priznať z dôvodu, že tieto si na súde uplatnila po márnom uplynutí premľacej doby a žalovaní v konaní vzniesli opodstatnenú námietku premľania. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že premľacia doba nárokov žalobkyne uplatnených v tomto konaní začala plynúť dňa 21. januára 2015 a uplynula dňom 22. januára 2018, a tak pokiaľ žalobkyňa podala žalobu na súde dňa 3. mája 2018, nebolo možné jej nároky priznať. Pri takomto závere vychádzal z názoru, že ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565 Občianskeho zákonníka), začne plynúť premľacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky. S takýmto právnym posúdením veci sa odvolací súd nestotožnil. Ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je síce lex specialis v rámci ustanovení o spotrebiteľských zmluvách k ustanoveniu § 565 Občianskeho zákonníka, ale to neznamená, že § 565 Občianskeho zákonníka prestáva platiť. V tejto súvislosti odvolací súd uviedol, že premľacou dobou sa rozumie časový úsek, v ktorom musí byť právo vykonané, inak môžu nastať účinky premľania podľa § 100 Občianskeho zákonníka. Premľacia doba je ustanovená konkrétnym časovým úsekom, ktorý má určený začiatok plynutia. Dĺžku premľacej doby určuje zákon. Ustanovenie § 101 Občianskeho zákonníka upravuje trojročnú všeobecnú premľaciu dobu. Občiansky zákonník stanovuje objektívny začiatok plynutia premľacej doby. Za tento deň sa všeobecne považuje deň, keď sa právo mohlo po prvý raz uplatniť na súde, teda len čo mohla byť dôvodne podaná žaloba na súd (actio nata). Trojročná premľacia doba plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Rozhodujúcou skutočnosťou z hľadiska možnosti uplatniť právo na súde a začiatku plynutia (všeobecnej) premľacej doby je okamih splatnosti (zročnosti) záväzku (dlhu), ktorý je konkrétnym momentom, kedy je dlžník povinný záväzok

(dlh) splniť, a nie momentom, kedy je dlžník k splneniu iba oprávnený.

2.3. V kontexte uvedeného akcentoval, že splatnosť úverovej pohľadávky je určená úverovou zmluvou, v ktorej sa banka s dlžníkmi dohodla na splácaní v splátkach. Každá splátka má samostatnú splatnosť, pričom zaplatením jednotlivých splátok sa postupne znižuje celkový dlh. Celý záväzok zaniká až zaplatením poslednej splátky. V prípade omeškania s niektorou splátkou môže veriteľ podľa § 565 Občianskeho zákonníka vyhlásiť úver za splatný v celom rozsahu, ak to bolo dohodnuté. Vtedy dlžník stráca výhodu splátok a celý dlh sa stáva splatným od okamihu nesplnenej splátky. Premlčacia doba pri splátkach plyní osobitne odo dňa ich splatnosti, a ak dôjde k zosplateniu celého dlhu, plyní odo dňa omeškanej splátky. Citujúc ustanovenie § 103 Občianskeho zákonníka, sa odvolací súd nestotožnil s názorom, že by premlčacia doba začala plynúť až od okamihu, keď veriteľ uplatní právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka, čím by sa umožňovalo jej odsúvanie nečinnosťou veriteľa, čo zákon výslovne vylučuje tým, že veriteľ môže toto právo využiť najneskôr do splatnosti nasledujúcej splátky. Z ustanovenia § 103 Občianskeho zákonníka tiež vyplýva, že premlčacia doba začína plynúť spätne od splatnosti omeškanej splátky, čo má podstatu v právnej logike, keďže je nesporné, že veriteľ môže požadovať okamžité splnenie celého dlhu vykonať už na druhý deň po splatnosti splátky, pre ktorú nesplnenie bol dlh zosplatený. Inak je tomu, ale pri strate výhody splátok v spotrebiteľských vzťahoch. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka vo všeobecnosti začne premlčacia doba plynúť prvý deň nasledujúci po uplynutí troch mesiacov od omeškania so splnením splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatným celý dlh. Až vtedy sa totiž môže veriteľ s úspechom obrátiť na súd po prvý krát. K uvedenému odvolací súd poukázal na judikát R 29/2023, v znení právnej vety: „Podľa § 103 Občianskeho zákonníka plyní pri strate výhody splátok premlčacia doba celého zvyšného dlhu už od splatnosti splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatný celý dlh. Inak je tomu ale pri strate výhody splátok v spotrebiteľských vzťahoch, v ktorých podľa § 53 ods. 9 (všeobecne) začne premlčacia doba plynúť prvý deň nasledujúci po uplynutí troch mesiacov od omeškania so splnením splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatným celý dlh za podmienky, že v lehote uvedených 3 mesiacov od omeškania uplynula tiež 15 dňová lehota na upozornenie spotrebiteľa. Až vtedy sa totiž môže veriteľ s úspechom obrátiť na súd po prvý krát (§ 101 Občianskeho zákonníka)“. Pokiaľ teda vzhľadom na vyššie uvedené v konaní bolo nesporným, že žalobkyňa zosplatnila úver platne, a to pre nezaplatenie splátky úveru splatnej dňa 20. januára 2015 a súd prvej inštancie dospel k záveru, že premlčacia doba nárokov žalobkyne uplatnených v tomto konaní začala plynúť dňa 21. januára 2015 a uplynula dňa 22. januára 2018, preto uplatnenie žaloby na súde dňa 3. mája 2018, nebolo včas. Žalobkyňa preto dôvodne namietala nesprávne právne posúdenie vznesenej námietky premlčania. Pokiaľ žalobkyňa zosplatnila úver pre nezaplatenie splátky úveru splatnej 20. januára 2015, trojročná premlčacia doba nárokov uplatnených žalobkyňou v tomto konaní začala plynúť počnúc dňom 21. apríla 2015 a uplynula dňa 21. apríla 2018. Pokiaľ žalobkyňa podala žalobu na súde dňa 3. mája 2018, odvolací súd skonštatoval, že žaloba bola podaná včas, preto na námietku premlčania žalovaných 1/ až 3/ vznesenú v tomto konaní nebolo možné prihliadnuť.

2.4. Vzhľadom k tomu, že žalovaní ku dňu rozhodovania odvolacieho súdu pohľadávku žalobkyne vo výške 103.456,93 eura s prísl. neuhradili, a ani iným spôsobom nebol preukázaný jej zánik, odvolací súd v súlade s ustanovením podľa § 388 CSP rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe vyhovel v celom rozsahu. Spolu s istinou vo výške 103.456,93 eura priznal aj 5 %-ný ročný úrok z omeškania zo sumy 79.039,51 eura od 18. apríla 2018 do zaplatenia, v súlade s ustanovením § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom od 1. februára 2013 v sadzbe o 5 % vyššej ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky, ktorá k 18. aprílu 2018 bola vo výške 0 %.

2.5. K námietke o vade v skutkových zisteniach súdu prvej inštancie odvolací súd uviedol, že žalobkyňa iba formálne označila odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, bez uvedenia konkrétnych vád v skutkovom zistení. Keďže odvolací súd je viazaný konkrétnymi odvolacími námietkami, takúto všeobecnú námietku vyhodnotil ako právne irelevantnú a nemohol na ňu prihliadať. K námietke nesprávnej formulácie petitu žaloby uviedol, že pasívna solidarita znamená, že každý zo spoludlžníkov je povinný splniť celý dlh, pričom plnením jedného zaniká povinnosť ostatných. Veriteľ má právo rozhodnúť, od koho bude plnenie požadovať, a dlžníci nemôžu namietat, aby bol dlh medzi nich

rozdelení. V konaní bolo nesporné, že solidarita žalovaných vyplývala z úverovej zmluvy a žalobkyňa v petíte žaloby jasne vyjadrila, že žiadala splnenie celého dlhu s tým, že plnením jedného zaniká povinnosť ostatných. Formulovaný petit bol preto správny. Námiетка žalovaných o jeho nesprávnosti nebola dôvodná. Podľa názoru odvolacieho súdu neobstojí ani námiетка, že žalovaná 3/ a jej zosnulý manžel nemali z úveru žiaden pôžitok, keďže bolo nesporné, že žalobkyňa úver skutočne poskytla v dohodnutej forme a na dohodnutý účel, ktorý bol žalovaným známy. Pôžitok mali teda vo forme čerpania úverových prostriedkov. Pre povinnosť vrátiť čerpané finančné prostriedky je nepodstatné, ako sa žalovaní medzi sebou dohodli na ich využití. S ostatnými námietkami sa odvolací súd nezaoberal, pretože v zmysle ustálenej judikatúry súdy nemusia odpovedať na všetky otázky strán, ale len na tie podstatné pre rozhodnutie, resp. také, ktoré objasňujú skutkový a právny základ veci. Odôvodnenie tak nemusí reagovať na každú pripomienku, ale musí sa vysporiadať s relevantnými argumentmi strán (sp. zn. II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09). Na základe uvedených dôvodov odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok v súlade s § 388 CSP a žalobe vyhovel. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s § 396 ods. 1 a 2 CSP a 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podali žalovaní 1/ až 3/ (ďalej len „dovolatelia“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovali z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Namietali, že napadnutý rozsudok je prekvapivý, pretože hoci už raz v konaní odvolací súd rozhodoval a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, také odôvodnenie aké použil v tomto prípade, nebolo nikdy v konaní prezentované ani súdom ani žiadnou zo strán. Za prekvapivé považovali aj to, že hoci sa konanie viedlo už 5 rokov, a v oboch prípadoch boli dovolatelia úspešní pred súdom prvej inštancie, po zmene rozsudku im odvolací súd uložil sumu vyše 100.000 eur zaplatiť do 3 dní. Poukázali na závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prezentované v rozhodnutí zverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 29/2023, ktorého právnu vetu citovali. V tejto súvislosti zdôraznili, že pokiaľ žalobkyňa zosplatnila úver pre nezaplatenie splátky úveru splatnej dňa 20. januára 2015, trojročná premlčacia doba nárokov uplatnených žalobou v tomto konaní začala plynúť počnúc dňom 21. apríla 2015 a uplynula dňa 21. apríla 2018. Uplatnený nárok na súde dňa 3. mája 2018, odvolací súd považoval za včas, preto na námietku premlčania žalovaných vznesenú v tomto konaní nebolo možné prihliadnuť. Podľa názoru dovolateľov pri posúdení plynutia trojročnej premlčacej doby odvolacím súdom, došlo k nesprávnemu prepočtu, pretože márnym uplynutím premlčacej doby dňa 21. apríla 2018 došlo k premlčaniu nároku. Podanie žaloby dňa 3. mája 2018 bolo zjavne realizované po uplynutí premlčacej doby. Práve deň 21. apríla 2018 bol aj z pohľadu odvolacieho súdu dňom rozhodným v kontexte citovaného uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Vznesená námiетка premlčania bola preto dôvodná. Dovolatelia ďalej namietali výrok o priznaní nároku na náhradu trov konania v rozsahu 100 % z dôvodu, že zo strany žalobkyne preukázateľne došlo k zmareniu pojednávania vytýčených na 10. mája 2022 a 9. júna 2022 a dovolatelia si osobitne uplatnili nárok na náhradu trov konania v prípade neúspechu v spore. Na túto skutočnosť odvolací súd žiadnym spôsobom nereagoval a navrhnutým spôsobom žalobkyňu nesankcionoval. Za problematické považovali aj to, že odvolací súd priznal nárok na náhradu trov konania žalobkyňi, hoci žalobkyňa v priebehu konania argumentovala odlišnými dôvodmi ako boli tie, pre ktoré odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil. Z uvedených dôvodov považovali napadnutý rozsudok za arbitrárny, nepresvedčivý, založený na zjavne nesprávnom hodnotení vykonaného dokazovania. Navrhli zrušiť napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

4. Žalobkyňa písomné vyjadrenie k dovolaniu žalovaných nepredložila (§ 436 ods. 3 CSP).

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je nielen prípustné, ale aj dôvodné.

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

7. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním.

8. Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

10. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

11. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva strany sporu a nesprávny procesný postup súdu reprezentujúci takýto zásah znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (I. ÚS 26/94).

12. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. V zmysle uvedeného ustanovenia treba za nesprávny procesný postup považovať postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnoprávnemu rámcu, a tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom *denegatio iustitiae* (odmietnutie spravodlivosti).

13. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (sp. zn. II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019, 4Cdo/140/2019, 4Cdo/120/2019).

14. Z okolností preskúmvanej veci vyplýva, že dovolatelia v konaní pred súdom prvej inštancie vzniesli námietku premĺčania voči uplatnenému nároku žalobkyne na súde dňa 3. mája 2018. Súd prvej inštancie skonštatoval, že ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh, začne plynúť premĺčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky, teda od 21. januára 2015, ktorá 22. januára 2018,

nakoľko 21. januára 2018 bola nedeľa, preto z uvedeného dôvodu považoval uplatnený nárok za premlčaný. Odvolací súd sa s posúdením námietky premlčania nestotožnil, s poukazom na R 29/2023 skonštatoval, že pokiaľ žalobkyňa zosplatnila úver pre nezaplatenie splátky úveru splatnej dňa 20. januára 2015, trojročná premlčacia doba nárokov uplatnených žalobou v tomto konaní začala plynúť počnúc dňom 21. apríla 2015 a uplynula dňom 21. apríla 2018. Podanú žalobu na súde dňa 3. mája 2018 považoval za včas uplatnenú, preto sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie o dôvodne vznesenej námietke premlčania. Žalobnému návrhu v celom rozsahu vyhovel. Odvolací súd o zmene rozsudku súdu prvej inštancie rozhodol verejným vyhlásením rozhodnutia bez predchádzajúceho postupu v zmysle ustanovení § 384 a § 385 CSP, ako aj aplikácie ustanovenia § 382 CSP.

15. Podľa čl. 2 ods. 1 a 2 Základných princípov CSP ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

16. Podľa § 382 CSP ak má odvolací súd za to, že sa na vec vzťahuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve strany, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili.

17. Použitie ustanovenia § 382 CSP odvolacím súdom znamená, že nárok treba posúdiť sčasti alebo podľa celkom iného právneho predpisu ako ho použil súd prvej inštancie, alebo síce podľa toho istého právneho predpisu ako ho posúdil súd prvej inštancie, ale podľa iného ustanovenia. Uvedená prvá zákonná podmienka znamená, že pri doterajšom rozhodovaní nebol použitý právny predpis, o ktorého výklad a použitie nežiadala v priebehu konania žiadna zo sporových strán. Druhou zákonnou podmienkou, ktorá musí byť splnená súčasne je, že toto iné zákonné ustanovenie je pre rozhodnutie veci rozhodujúce. O takúto procesnú situáciu ide vtedy, ak odvolací súd mieni toto ustanovenie urobiť právnym základom pre rozhodnutie vo veci samej t. j. je toho názoru, že skutkový stav zistený súdom prvej inštancie (§ 383) alebo po doplnení dokazovania odvolacím súdom (§ 384) treba subsumovať pod určitú právnu normu alebo súbor právnych noriem. Ak chce odvolací súd zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie je nevyhnutné poučiť strany odvolacieho konania, že zistený skutkový stav môže byť právne posúdený s použitím inej právnej normy alebo iných právnych noriem, než o ktorých konal a rozhodoval súd prvej inštancie. Výzva odvolacieho súdu podľa § 382 CSP je plnením osobitného druhu tzv. manudukčnej povinnosti odvolacieho súdu, ktorej podstatou je zabrániť, aby nesprávnym procesným postupom nedošlo k porušeniu procesných práv sporovej strane v takej miere, že dôjde k porušeniu práva na spravodlivý proces. Z citovaného ustanovenia teda vyplýva, že sa má predísť vydávaniu tzv. prekvapivých rozhodnutí, vychádza z princípu predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, ktorý je považovaný za komponent princípu právneho štátu, osobitne princípu právnej istoty (I. ÚS 236/06).

18. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, sp. zn. 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, 5Cdo/57/2019) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

19. V zmysle judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) o tzv. prekvapivé rozhodnutie ide predovšetkým vtedy, ak vyšší súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných,

zásadne odlišných právnych záveroch ako nižší súd, pričom zároveň strane konania neumožní vyjadriť sa k týmto iným (odlišným) právnym záverom, teda keď strana nemá možnosť právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov nižšieho súdu nejavili ako významné (II. ÚS 407/2016); m. m. o prekvapivom rozhodnutí možno hovoriť aj za situácie, keď sa aplikuje autoritatívny výklad novej právnej úpravy, ktorý nebol predvídateľný a ktorý vedie k odňatiu práva na súdnu ochranu (sp. zn. II. ÚS 570/2017).

20. Z rozhodovacej praxe najvyššieho súdu vyplýva, že rozhodnutie, ktorým odvolací súd v merite veci za rozhodujúcu považoval skutočnosť, ktorá nebola predtým predmetom posudzovania súdom prvej inštancie, sa považuje za prekvapivé rozhodnutie, ktoré je založené na iných právnych záveroch ako rozhodnutie súdu prvej inštancie, resp. z pohľadu výsledkov konania na súde prvej inštancie nečakane založené na nepredvídateľne iných resp. nových dôvodoch, než na ktorých založil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie (m. m. sp. zn. 3Cdo/76/2024, 3Cdo/102/2008, 5Cdo/46/2011).

21. V preskúmvanej veci doposiaľ nebola v konaní pred súdmi nižšej inštancie riešená (ne)dôvodnosť a výška uplatneného nároku, i napriek tomu odvolací súd bez procesného postupu vyplývajúceho z ustanovení § 384 a § 385 CSP žalobe v celom rozsahu vyhovel po predchádzajúcom konštatovaní, že premŕčacia doba uplynula dňa 21. apríla 2018 a žaloba bola podaná na súde dňa 3. mája 2018 včas. Uvedený záver o včasnosti uplatneného nároku náležite neodôvodnil, vrátane špecifikácie priznanej istiny s príslušenstvom. Žalobkyňa v podanom odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie tvrdila, že premŕčacia doba nesplátných anuitných splátok začala plynúť skôr, ako bola vyhlásená mimoriadna splatnosť pohľadávky, t. j. pred 7. májom 2015 a ako nastala splatnosť mesačných anuitných splátok splatných od 20. mája 2015 do 20. januára 2039. Keďže predčasná splatnosť úveru bola vyhlásená k 7. máju 2015 a lehota na dobrovoľné plnenie pohľadávky žalovaným začala plynúť najskôr 15. mája 2015, deň nasledujúci doručeniu oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru žalovaným 1/ až 3/, pred týmto dátumom si žalobkyňa logicky nemohla uplatňovať celú zosplatenú pohľadávku na súde, a teda ani nemohla začať plynúť trojročná premŕčacia doba v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka. Podľa názoru žalobkyne premŕčacia doba vo vzťahu k nároku žalobkyne začala plynúť až dňa 8. mája 2015 a uplynula dňa 8. mája 2018. K uvedenému poukázala aj na rozhodovaciu prax najvyššieho súdu napr. uznesenie z 30. novembra 2022 sp. zn. 5Cdo/224/2021, obdobne uznesenie z 29. novembra 2022 sp. zn. 7Cdo/268/2020.

22. Ústavný súd vo viacerých rozhodnutiach napr. v uznesení sp. zn. III. ÚS 44/2022 zo dňa 27. januára 2022 uviedol, že arbitrárnosť sa v zásade môže prejavovať vo dvoch podobách. Procesná arbitrárnosť je hrubým alebo opakovaným porušením zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, hmotnoprávna (meritórna) arbitrárnosť sa prejavuje ako extrémny nesúlad medzi právnym základom pre rozhodovanie veci a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012). Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že arbitrárnosť i zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy. O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak sa zistí taká interpretácia a aplikácia právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne, ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Arbitrárnosť teda znamená interpretačný exces. Arbitrárne rozhodnutie je spravidla spojené s nedostatočným odôvodnením, avšak nemusí to tak byť nevyhnutne. Predstavuje však zásah do práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces (I. ÚS 115/2020).

23. V nadväznosti na uvedené, dovolací súd poukazuje na rozpor napadnutého rozhodnutia v otázke posúdenia (ne)dôvodne vznesenej námietke premlčania a následného nedostatočného a nepresvedčivého odôvodnenia vo vzťahu k vyhoveniu žalobnému návrhu v celom rozsahu. Vzhľadom na túto nekonzistentnosť, odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nespĺňa náležitosti v zmysle § 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP, preto dovolatelia dôvodne namietali existenciu vady zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP.

24. Zásada *iura novit curia* („súd pozná právo“) neznamena len to, že súd pozná právo, ale aj to, že si je zároveň vedomý účinkov, ktoré právo v podobe, v ktorej ho súd aplikuje, vyvoláva vo vzťahu k procesnoprávnemu alebo hmotnoprávnemu postaveniu nositeľa práva na súdnu ochranu svojich práv (napr. Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 59/00 z 20. decembra 2001).

24.1. Prípady, v ktorých nesprávna aplikácia jednoduchého práva všeobecným súdom má za následok porušenie základných práv a slobôd sú tie, v ktorých táto nesprávna aplikácia jednoduchého práva je spätá s konkurenciou jednotlivých noriem tohto práva, prípadne s konkurenciou rôznych interpretačných alternatív, v ktorých sa odráža kolízia ústavných princípov, a naostatok za také možno považovať aj prípady svojvoľnej aplikácie jednoduchého práva. Pojem svojvoľe možno interpretovať na prípady, keď všeobecný súd urobí taký výklad použitej právnej normy, ktorý je v extrémnom rozpore s právom na súdnu ochranu a princípom spravodlivosti, alebo ho urobí v inom než zákonom ustanovenom a v právnom myslení konsenzuálne akceptovanom význame či bez bližších nerozpoznateľných kritérií (I. ÚS 533/2016). Zákomom stanovená možnosť štátneho orgánu rozhodnúť voľnou úvahou nemôže znamenať ničím nelimitovanú a vecne nepreskúmateľnú svojvoľu. Takáto svojvoľa by totiž bola v rozpore s princípom právneho štátu, keďže vo svojich dôsledkoch by znamenala nepredvídateľnosť rozhodovania štátneho orgánu, a teda ústavne neprípustnú mieru právnej neistoty (II. ÚS 117/2011).

25. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyplýva, že rozhodnutie vnútroštátneho súdu možno považovať za svojvoľné a také, ktoré narúša spravodlivosť konania, iba v prípade, ak sú v ňom vyjadrené dôvody založené na zjavnej skutkovej alebo právnej chybe, dôsledkom čoho došlo k odopretiu spravodlivosti (Moreira Ferreira, bod 85; Navalnyy a Ofitserov proti Rusku z 23. februára 2016, sťažnosti č. 46632/13 a č. 28671/14, bod 119). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska proti Španielsku z 29. apríla 1993, II. ÚS 410/06, I. ÚS 736/2016).

26. Dodržiavanie povinnosti rozhodnutie náležite odôvodniť má zaručiť transparentnosť rozhodovania súdov, lebo každý má právo na rozhodnutie podľa relevantnej právnej normy (čl. 2 ods. 2 Základných princípov CSP). Súd je preto povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony strany sporu primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať (II. ÚS 675/2014). Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 243/07). Vecná spojitosť odôvodnenia rozhodnutia s princípom práva na spravodlivý proces garantuje každému účastníkovi konania, že vydaný rozsudok musí spĺňať limity zrozumiteľného, určitého a logicky odôvodneného rozsudku.

27. Na základe uvedených dôvodov dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v súlade s § 449 ods. 1 CSP a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP) z dôvodu dôvodne namietanej existencie vady zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP.

28. Podľa § 455 CSP ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu.

29. V ďalšom konaní bude úlohou odvolacieho súdu opätovne prejednať a rozhodnúť o odvolaní

žalobkyne, ktoré odôvodnenie musí zodpovedať náležitostiam vyplývajúcim z ustanovenia § 393 ods. 2 a 3 CSP. Odvolací súd je povinný vysporiadať sa aj so všetkými podstatnými námietkami uplatnenými žalobkyňou v konaní, vrátane judikatúry najvyššieho súdu, na ktorú žalobkyňa v odvolaní poukázala, pokiaľ sa s nimi nevysporiadal súd prvej inštancie. Za podstatný je potrebné považovať taký argument, ktorý je relevantný, teda má vecnú súvislosť s prejednávanou vecou a zároveň je takej povahy, že v prípade jeho preukázania samostatne alebo v spojitosti s ostatnými okolnosťami môže priniesť rozhodnutie priaznivejšie pre odvolateľa (Števček, M. Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1296 s.).

30. O trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania rozhodne odvolací súd v súlade s § 453 ods. 1 a 3 CSP.

31. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.